

Název sám vyjadřuje zaměření dané diplomové práce, která se inspiruje komparatistickou metodou a nachází u citovaných dramát řadu podobných vnějších prvků. Jejich vnitřní svět, obrazně řečeno duše díla, jak autorka nakonec sama poznává, je značně jiný. Také zvolené omezení na hry Karla a Josefa Čapka a hnutí Teatro del grottesco se mi nezdá být zcela výhodné.

Mimo záběr zůstalo evropské expresionistické literární a výtvarné hnutí, které vytrysklo z potřeby vyrovnat se s rozvrácenou rovnováhou společnosti i jednotlivých osobností apokalyptickými zážitky První světové války. Rozmlžená a rozkolísaná identita se stala také zdrojem dramatické tvorby největšího italského moderního dramatika Luigiho Pirandella, jehož hlavní témata a motivy masky a tváře, pravdy a fikce, reality a snu, fantastického vidění skutečnosti, např. ve hrách Jakou mě chceš, Každý má svou pravdu, Jindřich IV., Obři z hor, nacházíme ve hrách hnutí Teatro del grottesco v poněkud zředěnější podobě.

Problémové hry Karla Čapka, které autorka svědomitě popisuje, mají však přece jen odlišný etický náboj – jsou více méně moralitami, které kvůli jasnému ideovému a filozofickému vyznění často oslabují dramatický účín, až na několik divadelně nosných her, jako jsou např. Ze života hmyzu nebo Věc Makropulos. Vynořuje se však jiná skutečnost, a to, že Karel Čapek ovlivnil nejen svým vynálezem názvu robot, ale také svou posedlostí promítnout problémy své doby do fantastických vizí celý mohutný proud moderní sci-fi literatury a filmové tvorby. Neboť on vlastně byl první, kdo přinesl znepokojivou myšlenku polidštění myslících strojů.

Spravedlivě řečeno, všechny tyto otázky se v diplomové práci objevují, je napsána čtivě a přehledně, s důkladnou znalostí sekundární literatury. Jsou jen upozaděny. Škoda, že divadelní náboj srovnávaných textů neprověřila autorka jejich divadelní úspěšností, že nezmapovala jejich výrazné inscenace přes celé 20. století až dodnes.